

Een geheime ontmoeting in het donker

De Grote Toren was indrukwekkend, zelfs gehuld in complete duisternis, en het weerstond de dappere pogingen van de regen om hem te laten afbrokkelen waar hij stond.

Ooit was de Toren het centrum van de Raad der Magiërs. Vandaag de dag, echter, was het in ernstig verval. De Toren werd alleen gebruikt voor ceremoniële toepassingen en, blijkbaar, nachtelijke ontmoetingen, want halverwege de vijfhonderd trappen liep een Magiër, kletsnat van de wandeling naar de Toren toe, zijn hoofd vol zorgen en vragen.

Zijn gedachten waren allemaal verbonden aan zijn collega en vriend Varenwind, die op hem wachtte als hij eenmaal de trap was opgeklauterd. Varenwind was een goede collega, en hij had nooit de neiging om snel gestrest te zijn, dus het briefje wat hij eerder die avond had gestuurd was inderdaad apart. "Kom zodra het donker wordt zo snel mogelijk naar de Torenkamer", stond erin, zonder enige verdere uitleg, en dat zat de Magiër dwars. Maar het had ook zijn aandacht gegrepen, dus ging hij de deur

uit toen de zon onderging – zonder paraplu trouwens – en daarom liep hij nu de trap op naar boven. Hij had alleen graag gewild dat ze wat dichterbij hadden afgesproken, want hij was tweeënnegentig jaar oud en de Toren had dus vijfhonderd traptreden.

De Magiër schudde zijn hoofd nogmaals, deze keer om het overschot aan regendruppels in zijn baard kwijt te raken. Hij zou niet lang kunnen genieten van een dak boven zijn hoofd; de Torenkamer was in slechtere staat dan ooit tevoren.

Eenmaal bovenaan de trap opende de Magiër de deur van de Torenkamer en vond hij Varenwind in het midden van een enorme kamer naast de grote ronde tafel. Erop lag een kaart van het eiland, met verschillende punaises erin.

'Ah, Grandelhart', zei Varenwind toen zijn vriend door de deur liep. 'Bedankt dat je me wilde ontmoeten op dit tijdstip.'

'Niet alleen dit tijdstip, oude vriend, maar ook op deze hoogte,' grapte Grandelhart. Het mopje ging aan de jongere Magiër voorbij en hij keek naar Grandelhart met een verbaasde uitdrukking.

'Vijfhonderd treden, tweeënnegentig jaar oud...?' probeerde Grandelhart.

Varenwind glimlachte. 'Natuurlijk, het spijt me zeer, maar ik moest voorzorgsmaatregelen treffen.'

Hij zag er moe uit, dacht Grandelhart. Hij had wallen onder zijn ogen en hij was niet meer zo snel in zijn bewegingen en spraak. 'Gaat het goed met je, Varenwind?'

'Niet echt, nee. Ik ben op iets onheilspellends en erg, erg gevaarlijks gestuit. Sluit de deur, dan kan ik je er alles over vertellen.' Hij rommelde door een stapel papieren terwijl Grandelhart de deur dichtdeed en dichterbij kwam. 'Waar zal ik beginnen, waar zal ik beginnen?' mompelde Varenwind tegen zichzelf.

'Bij het begin, alsjeblieft', zei Grandelhart.

Varenwind stopte, zuchtte en draaide naar Grandelhart. Hij ging zitten.

'Nou, het begon allemaal vorige maand, toen ik te horen kreeg dat Krijt vuur en Rivierbolt geen rapporten hadden geschreven over hun werkzaamheden. Zoals je weet, krijg ik alle rapporten van de Noordelijke Bergen.'

Grandelhart knikte. Leden van de Raad der Magiërs waren opzichter van delen van het eiland. Grandelhart zelf was verantwoordelijk voor de zuidelijke kuststreek.

'In het begin', ging Varenwind verder, 'ging ik ervan uit dat de post vertraagd was, of dat ze vergeten waren rapporten te maken, maar snel daarna hoorde ik dat ze verdwenen waren. En dan bedoel ik niet in de zin van 'ze zijn met de noorderzon vertrokken', maar meer 'in het niets verdwenen'. Dus ik ging op onderzoek uit.'

Grandelhart knikte. 'En?'

'En', zuchtte Varenwind, 'niks. Niemand kon me vertellen waarom of hoe ze verdwenen waren. Ik stond op het punt om naar de Bergen te vertrekken om onderzoek te plegen, toen ik erachter kwam dat Gazennok ook was verdwenen.'

Grandelhart keek naar de kaart en snapte waar de punaises voor waren.

'Ik heb berichten verstuurd naar alle hoeken van het eiland. In totaal zijn er de afgelopen maand vijf Magiërs in het niets verdwenen. En dat is nog niet eens het rare.'

'Niet? Wat dan?' vroeg Grandelhart.

'Niemand heeft iets gezien. Ieder van hen is zonder een spoor verdwenen. Gazennok was met iemand aan het praten, die persoon keek even uit het raam en, in die seconde, verdween Gazennok.'

Grandelhart keek naar hem. Hij wist dat Varenwind niet de neiging had te overdrijven, dus dit leek bittere ernst. 'Dus wat denk je dan dat er aan de hand is?'

'Ik denk niet dat ze verdwenen zijn, Grandelhart, ze zijn ontvoerd. Of vermoord, ik weet het niet. Maar iemand is er voor verantwoordelijk.'

'Wat bedoel je, iemand?'

'Omdat er geen andere uitleg voor is', zei Varenwind met angst in zijn stem. 'Ik heb naar elk mogelijk scenario gekeken. Natuurlijke oorzaken, Transport technologie, en ga zo maar door.' Hij hield de stapel met papieren omhoog, alsof hij wilde zeggen dat hij zijn zoektocht goed had onderbouwd. 'Er is geen natuurlijk fenomeen dat ervoor zorgt dat mensen zo snel verdwijnen. Dus de enige conclusie die ik kan trekken is dat

een persoon verantwoordelijk is.'

'Nou', zei Grandelhart, 'als dat waar is, wie dan?'

'Ik denk dat je dat wel weet', antwoordde Varenwind.

'Onmogelijk...' begon Grandelhart, maar hij stopte. Hij wist wie Varenwind bedoelde. Hij wist nu ook dat Varenwind overdreef. 'Waarom?' vroeg hij toen.

'Ik weet het niet', antwoorde Varenwind. 'Maar het moet één van hen zijn.

Herinner je het nog? Herinner je nog wat ze zeiden, de laatste keer dat ze hier waren?

En buiten dat, weet je iets of iemand anders die dit zou kunnen doen?'

'Ik denk dat het te vroeg is om conclusies te trekken, Varenwind', zei Grandelhart met iets meer autoriteit in zijn stem dan dat hij wilde.

'Oh, daar ben ik het mee eens. Totdat ik dit vond.' Varenwind schoof een document naar Grandelhart. 'Het is de beslissing om ze te verbannen, al die jaren geleden. Kijk eens naar de aanwezige Magiërs.'

Grandelhart kreeg een rilling over zijn rug, maar keek toch en zag vijf namen die hem maar al te bekend voorkwamen.

'Ze zijn allemaal weg nu', ging Varenwind verder. 'En je weet dat als die personen verantwoordelijk zijn, ze hier niet zullen stoppen.'

Grandelhart stond op en liep naar het raam. Hij keek naar buiten. Het regende nog steeds.

'Komt het Alden meisje niet binnenkort naar het eiland? Zij is een Ziener, misschien kan ze helpen', zei Varenwind.

Maar Grandelhart luisterde niet. Zijn gedachten waren nog steeds bij de mensen waarvan Varenwind dacht dat ze verantwoordelijk waren. 'Dus wat je zegt is dat ze verantwoordelijk zijn voor het laten verdwijnen van mensen en dat deze vijf Magiërs slechts het begin zijn?'

'Je kent ze, Grandelhart. Je weet waartoe ze in staat zijn. Je weet wat ze de laatste keer zwoeren. Deze vijf verdwijningen zijn slechts het begin. We hebben bewijs nodig dat zij het zijn. Ze—'

Varenwind stopte met praten. Grandelhart draaide zich naar hem om, maar de kamer was leeg. De enige geluiden die hij hoorde waren de wind en de regen die door gebroken delen van het dak naar binnen kwamen.

Varenwind was in het niets verdwenen.